

«Το Όρος της Παναγιάς όπως το έζησα...»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Άρθρο του Σεβ. Μητροπολίτου Πτολεμαΐδος Εμμανουήλ στην Romfea.gr

Χρόνια πολλά πριν η Χάρις της Παναγιάς οδήγησε τα νεανικά τότε βήματά μου στο δικό της χώρο - στο δικό της λεγόμενο «Περιβόλι» - στο Άγιο Όρος.

Δεν επιθυμώ να προβάλλω τίποτε από τη δίχρονη παραμονή μου σ' αυτό. Και όταν γράφω τίποτε, εννοώ τίποτε από το δικό μου μηδενικό πέρασμα σ' αυτό.

Μόνο συναισθήματα και ελάχιστες εμπειρίες από τη συναναστροφή μου με τους τότε και τους «νυν» αγίους του Θεού ασκητές.

Τότε που η καρδιά μου δεν είχε υποστεί τις «αλλοιώσεις» και το «πουρί» της εγωκεντρικής αμαρτίας, όπως θα έλεγε ο άγιος του Θεού Παΐσιος.

Ήδη οι μορφές που ελάχιστα θα επιχειρήσω να σκιαγραφήσω «έφυγαν» από την ματαιότητα του κόσμου τούτου!...

Σαν «Μνημόσυνο εκζήτησης συγγνώμης» προς όλους εκείνους από εμένα τον έσχατο, ας θεωρηθούν τα παρακάτω γραφόμενα γι' αυτούς που έμειναν «πιστοί μέχρι θανάτου».

Και πρώτον θα αναφέρω τον της Μονής Γρηγορίου «κοιμηθέντα επ' ελπίδι» μακαριστόν Γέροντα Γεώργιον.

Τον χαρισματικό Θεολόγο που αντάλλαξε την Πανεπιστημιακή -και όχι μόνο- άνοδό του στον ιερό χώρο της υπακοής και της άσκησης... κάνοντας Πανεπιστήμιο το κελί και διδασκαλία ανωτέρα των «αμφιθεατρικών» μαθημάτων συνεχή πράξη άσκησης, νίψης και αγάπης την προσευχή και νηστεία...

Ας είναι άγιο το χώμα της Αγιορείτικης Γης που τον «καλύπτει» και η Παναγιά, που τόσο αγάπησε, ας διακρατεί την καθαρά του ψυχή μέσα στην αιώνια Μνήμη του Θεού συγχωρώντας με και δεόμενος για την ευτέλειά μου.

Ένας δεύτερος άγιος που αξιώθηκα για λίγα λεπτά «αιωνιότητας» να συναντήσω ήταν ο π. Εφραίμ ο Κουτουνακιώτης.

Τον συνάντησα μαζί με κάποιον αδελφό και συνεπίσκοπό μου σήμερα «εκστασιαζόμενο μετά θυμιάματος» στο ιερό του κελί.

Αλησμόνητη συνάντηση και θεία εμπειρία. Το ιλαρόν του χριστόμορφου προσώπου του θα μείνει για πάντα στην αγαπητική μου γι' αυτόν μνήμη.

Γεράσιμος ο Μικραγιαννανίτης, ο ευγενής και «αριστοκράτης» του πνεύματος και του υμνογραφικού λόγου θείος τεχνίτης. Μορφή μοναδική, ίσως και ανεπανάληπτη!....

Τι να πω εγώ ο ελάχιστος για τον Γέροντα Θεόκλητο το Διονυσάτη ή για τον Γαβριήλ της Διονυσίου επίσης. Μορφές που μένουν εις αιώνα...

Διονύσιος ο Γρηγορίου, ηγούμενος λίγο πριν τον Γέροντα Γεώργιο απλός, φιλόξενος και ευπροσήγορος. Ας αναπαύεται αιώνια. Κοντά του εύρισκε αγάπη και αληθινή ανθρωπιά.

Για το Νικόδημο τον Γρηγοριάτη δεν υπάρχουν λόγια για να επενδύσουν την προσωπικότητά του. Μία σπάνια προσωπικότητα πλημμυρισμένη μέσα από το πέλαγος μιας μοναδικής αθωότητας και καθαρότητας που καθρεπτίζονταν στα μεγάλα εκφραστικά και όχι μόνο ουράνια μάτια του... Ας αναπαύεται εν ειρήνη και ας πρεσβεύει -και δι' εμέ, τον ελάχιστο- που έως τέλους με τιμούσε με την άδολη αγάπη του.

Μωϋσής ο «γλυκύς». Η ήρεμη δύναμη μεταφρασμένη σε ισορροπία ενότητας και αγάπης.

Ο άρτι κοιμηθείς Ιερόθεος ο Καρεώτης – ο φιλόσοφος νους. Ο προσγειωμένος «εν μέσω της Εκκλησίας» της τε στρατευομένης και τοις εν Ουρανών.

Χρυσόστομος ο Εσφιγμενίτης, το πέλαγος της αγάπης προσωποποιημένο μέσα στην αγία του ψυχή. Γι' αυτόν τον Γέροντα έγραψα παλαιότερα και επιφυλάσσομαι αργότερα να ξαναγράψω για το ανεξάντλητον της αγάπης του.

Η Παναγιά η Δέσποινα, που πάντα λάτρευε, ας ξεκουράζει την κουρασμένη του ψυχή.

Σπυρίδων ο Μικραγιαννανίτης «ο προ ολίγον» κοιμηθείς εν κόποις και ασθενεία. Φίλος αληθινός. Άνθρωπος γνήσιος, αδελφός αφιασίδωτος και ατόπιος.

Σπάνιο είδος αυθεντικού ανθρώπου και Μοναχού. «Καληκέλαδος αηδών» της Αθωνικής Πολιτείας που η καθαρά φωνή του θ' ακούγεται για χρόνια σε σκήτες και Μοναστήρια.

Ενάμισυ χρόνο πριν μου είχε τηλεφωνήσει για να με καλέσει στο κελί της μοναδικής «ξενίας» του και για να συμπαρασταθεί στο νέο δρόμο της προσωπικής μου επιλογής.

Αδελφέ μου Σπυρίδων, φίλε άκακε και αληθινέ, αναπαύου εν ειρήνη. Αγάπη σκόρπισες στη ζωή σου, αγάπη σου εύχομαι και είμαι σίγουρος ότι θα απολαύσεις εκεί παρά του μόνου δικαιοκρίτου Θεού.

Με τον Σπυρίδωνα θέλω να καταλήξω το πενιχρό τούτο αρθρογράφημά μου για το Άγιον Όρος που γνώρισα, όπως το γνώρισα και όπως και όσο το αγάπησα και το αγαπώ.

Ένα Όρος που είχε έχει και θα έχει πάντοτε την δική του ακτινοβολία πίστης και αγάπης.

Μιας πίστης χωρίς κηρυγματικές «πομφόλυγες» και στείρες ηθικο-λογίες.

Μιας πίστης καθαρά Αγιορειτικής που μόνο στο Περιβόλι της Παναγιάς μπορεί να ευδοκιμεί... απαλλαγμένης από «'προτεσταντικές' και άλλες προσμίξεις...».

Ένα Άγιον Όρος που πάντα θα σου χαμογελά μέσα από την «Πορταίτισσα» την Παναγιά και «Βηματάρισσα» Χάρη της.

Ένα Άγιον Όρος που δεν σε κοιτά «υπό γωνία» αλλά σε δέχεται όπως είσαι και σε κάνει ακέραιο όσο θέλεις και όσο μπορείς.

Ένα Άγιον Όρος που μέσα από την ασκητική γραφίδα σήμερα του πατρός Βασιλείου δεν θέλει να σε κάνει «υπεράνθρωπο» άρα και απάνθρωπο, αλλά θέλει να «σμιλεύσει» και να «ζυμώσει» τη θέλησή σου και την δυνατότητά σου να πιστεύεις «εν αγάπη» και να αγαπάς με πίστη στο «τι το θέλημα του Θεού» για σένα και τον κόσμο.

Αυτό το Όρος αγάπησα και γνώρισα με τους υπαρκτούς και «ανύπαρκτους» αγίους του που την ταπείνωση και την αγάπη δεν την κάνουν απλώς κήρυγμα αλλά τρόπο ύπαρξης και ζωής.

Η Παναγιά ας το κρατά «άσειστο» εις τον αιώνα και «δώρο» ευλογίας «εις γενεά και γενεά».

Πηγή: romfea.gr